

[Aase Olesen]

skilt ad, og jeg vil da gerne være med til, at vi i Socialudvalget forsøger at få en bred og alsidig debat om, hvor vi skal lande, sådan at vi forhåbentlig kan blive enige om, at det, vi ender med, det er så det, vi skal støtte og bakke op om.

Jeg går ud fra – det sagde Socialdemokratiets ordfører ikke noget om – at forslagene om beløb i Socialdemokratiets bemærkninger er frafaldet, og at jeg skal forstå det sådan, at det, man til sin tid måtte blive enige om efter finanslovvedtagelsen var 50 mio. kr. i år og derefter de følgende 4 år 100 mio. kr. Jeg tror, det var nogenlunde sådan, ministeren formulerede sig. Hvis det er rigtigt, så mener jeg, at store dele af de to forslag vil kunne sammenarbejdes, men det kan vi jo vende tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

At de to beslutningsforslag ligner hinanden, er vel ikke så underligt, for de er jo en naturlig følge af den debat, der har været igennem de senere år, og det arbejde, der nu gøres ude i amter og kommuner. Det er altså ikke her, det sner.

Det, der er i gang ude i amter og kommuner, er samtidig også meget sårbart arbejde, og når jeg siger sårbart arbejde, så er det i relation til, at alle i amter og kommuner i øjeblikket sidder og kigger på budgetterne og på økonomien. Derfor er det vigtigt, at der er sat penge af til det, sådan at man også i de områder, hvor man måske kunne blive fristet til at spare det væk, som man ikke direkte er lovbundet til, kan fortsætte eller sætte nye ting i gang.

Men det er også sårbart i den forstand, at man skal være forsigtig med at lave en bestemt struktur. Man skal især være forsigtig med at lave en meget rigid struktur, for faktisk går det godt, som man kan se af de forskellige publikationer, der er kommet ud. Bl.a. har jeg haft et meget lærerigt besøg, og i kontaktudvalget til det frivillige sociale arbejde har man meget godt overblik over, hvad der foregår, og dér har man også lavet nogle gode publikationer om det.

Der er også fonde, som i dag støtter forsøg i amter og kommuner, og jeg har egentlig den opfattelse, at det går bedst, når man ikke træder for hårdt på græsrodderne. Det går bedst, når vi ikke herindefra laver bestemte modeller for, hvordan de skal gøre, men bare sørger for, at det kan lade sig gøre, giver dem rammerne omkring det.

Men samtidig er jeg da interesseret i, at man får en evaluering af, hvad der er sket igennem de senere år, og det er også meget vigtigt, at man siger til sig selv: jamen altså, hvis det her er forsøg, så skal det vel ikke bare fortsætte og blive lige så kedeligt og konservativt som det andet, der er i gang ude omkring. Så er det også væsentligt, at man kan sige til sig selv: Det her vil vi ikke have mere. Slut. Færdig med forsøget, det duede ikke, nu må vi bruge pengene på noget andet.

Men så kommer vi jo ind i nogle problemer, for der ligger jo også det i det, at man har nogle regler, når man ansætter mennesker i sådanne projekter, og man har nogle opsigelsesregler.

For at kunne lave rigtig gode forsøg så må der også lempes på faggrænserne, og der skal ikke alene lempes på faggrænser, der skal også lempes på ressortgrænser mellem forskellige udvalg og mellem forskellige ministerier. Det er man begyndt på, men det er en lang og sej proces, fordi det drejer sig om at påtage sig noget eller at afgive noget, og noget af det, vi har sværest ved, er jo at give slip.

Men hvis faggrænserne skal oplødes, så skal vi også i gang med de forskellige faggrupper, der er med i de her forsøg, og så skal vi også i sving for at kigge på de uddannelser, som folk får, som jo også er utrolig fastlåste, og som er ude af takt med den virkelighed, de skal ud og tage fat i, fordi der ikke er praktikperioder nok.

Og samtidig har man jo gjort det – og jeg skal ikke tage stilling til, om det er fornuftigt – at man har lavet en besparelse også på seminarerne, som har medført, at der ikke er ret mange gæstelærere. Derfor beholder man det, man har, og det, man har, har ikke været ude og se, hvordan det ser ud udenfor, i meget lang tid, og derfor kan man godt risikere at komme ud med en uddannelse, der ikke rigtig passer til den virkelighed, man skal tage fat i.

Man skal også have praktikanter i sving ude i de private organisationer og omvendt; det ville være vældig godt.

Jeg synes det er fint, at forslagene kommer nu, og de er bestemt brugbare begge to. I deres intentioner er de jo ens; det, man vil, er det samme. Man vil sikre, at det her kan fortsætte, men man vil også gerne have noget ud af det. Man vil sikre sig, at det, man sætter i gang, også er det, der er brug for. Og hvad der er brug for, kan jo så være det, der måske bliver politisk uenighed om til sin tid.